

17&
zwanger

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Reality Reeks Shorts is een serie boeken op A2-niveau, speciaal voor leerlingen die lezen lastig vinden en bedoeld om hun woordenschat te vergroten. Zo worden moeilijke woorden op de pagina uitgelegd. De verhalen zijn vereenvoudigde versies uit de serie *Reality Reeks*.

Tekst: Marian Hoefnagel

Cover, redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 819 0

17& zwanger

Marian Hoefnagel

REALITY REEKS
SHORTS

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Op reis

Esther pakt haar rugzak uit de auto.
Ze gooit de achterdeur met een klap dicht.
‘Dag, tot volgende week’, zegt ze door het
open raampje.
‘Dag, lieverd’, zegt haar moeder. ‘Doe oma
de groeten.’
Ze wil een kus, denkt Esther. Maar dat
doe ik niet.

Ze doet de zware rugzak op haar rug.
‘Je belt me nog?’, vraagt ze aan haar
moeder. ‘Om te zeggen wanneer je ook
naar oma komt?’
Haar moeder knikt en zegt:
‘Ik moet doorrijden. Ik mag hier niet
staan. Dag, Es.’
Bij de hoek zwaait ze nog even.
Esther zwaait niet terug.

Ze loopt over het grote plein naar het station.

Langs de enorme kerstboom.

Mannen zijn bezig om er lampjes in te hangen.

Wat ruiken kerstbomen toch lekker, denkt ze.

Ze voelt zich meteen beter, rustiger.

Net op tijd

In de stationshal is het druk.
Esther zoekt naar de schermen met
de treintijden.
Haar trein vertrekt over een half uur.
Op perron 5.
Ik ga nog even langs de winkels, denkt ze.
Drop voor onderweg kopen. Misschien
een tijdschrift.
En iets voor oma natuurlijk.

Ze koopt een grote plant voor oma.
En een grote zak drop voor zichzelf.
Bij de tijdschriften staat ze lang te
zoeken.

Roddels over BN'ers? Nee.

Probeer eens een make-over? Nee.

Moeilijke keuzes? Nou, misschien.

Esther bladert door het tijdschrift.

Ja, het staat erbij: *Ongewenst zwanger, wat nu?*

Ze koopt het blad en kijkt op de klok.

Oei, dat wordt hollen.

Hijgend staat ze even later op perron 5.

De trein staat er nog. Gelukkig!

Hollen: rennen.

Hijgen: buiten adem zijn of snel ademhalen.

In de trein

Esther kan nog net een zitplaats vinden.
Bij een moeder met twee kinderen. Een
baby en een peuter.

De baby slaapt in een babyzitje.

De peuter eet worteltjes en praat over
de trein.

Esther gaat zitten naast de slapende baby.

Af en toe vliegen er stukjes wortel uit
de mond van de peuter.

Zijn moeder moppert: 'Niet eten en
praten tegelijk, mannetje.

Dat heb ik al drie keer gezegd.'

Het jongetje knikt, maar begint even
later weer.

Mopperen: iets een beetje boos zeggen.

Een stukje wortel vliegt langs Esthers gezicht.
'Sorry, hoor', zegt de moeder tegen Esther.
En tegen haar zoontje: 'Geen worteltjes
meer voor jou.'
Ze pakt de worteltjes af.
Het jongetje begint hard te huilen.

Esther doet gauw haar oortjes in.
Zo heeft ze geen last van huilende kinderen
en boze moeders.
Heerlijk, in haar eigen bubbel.
Ze stopt een dropje in haar mond en pakt
het tijdschrift.
Ja, daar staat het: *Ongewenst zwanger,
wat nu?*
Het zijn verhalen van vrouwen. Ook van
tieners, zoals zij.
Een uur lang leest Esther door.
Dan weet ze dat ze drie dingen kan
doen: het kind houden, het kind weg
laten halen, het kind weggeven.

Oma

Oma staat op het perron te wachten.

Ze vindt het fijn dat Esther komt.

Esther lijkt veel op haar. Uiterlijk en innerlijk.

Esther lijkt helemaal niet op haar moeder, Marlies.

En Marlies lijkt weer helemaal niet op oma.

De trein stopt en de deuren gaan open.

Esther valt bijna uit de trein, met haar zware rugzak en de grote plant.

‘Wat heb je allemaal bij je?’, vraagt oma.

‘Ben je van plan om een half jaar te blijven?’

Esther lacht. ‘Ik zou best willen!’

Uiterlijk: aan de buitenkant.

Innerlijk: aan de binnenkant.

Ze zet de plant op de grond en omhelst haar oma.

‘O, oma, ik ben zo blij dat ik bij u ben!’
snikt ze.

De tranen lopen over haar wangen.
Oma knuffelt Esther en wrijft haar tranen weg.

‘Ik vind het ook fijn, lieverd’, zegt ze.

‘Kom, we gaan gauw naar de auto. Ik denk dat het gaat sneeuwen. Het is te koud om hier te blijven staan.’

Omhelzen: armen om iemand heen slaan.

Snikken: (een klein beetje) huilen.

Thuiskomen

Oma's kleine huisje staat tussen
weilanden. Dicht bij een bos.
Er gaat een soort zandpad naartoe.
De auto hobbelt en schudt.
Esther geniet.
Nog even en ze zijn thuis.

'Ik hoop dat we insneeuwen,' zegt Esther.
'Dat lijkt me zo spannend.'
Oma moet lachen.
'Het is leuk als het niet te lang duurt',
zegt ze. 'Maar ik heb genoeg eten in huis,
hoor. Altijd. Wel voor een maand.'
'Ook voor de dieren?', vraagt Esther.

Hobbelen: op en neer gaan.

Insneeuwen: er is zoveel sneeuw dat je niet uit
het huis kan.

Oma heeft veel dieren.

Drie poezen, een hond, een pony,
twee schapen en twee konijnen.

‘Natuurlijk’, zegt oma.

Oma parkeert de auto naast de schuur
en stapt uit.

‘Even naar Pon kijken’, zegt ze.

‘Vanmorgen was hij een beetje ziek.’

Esther loopt achter oma aan, de schuur in.

Daar ruikt het naar hooi en naar paard.

Lekker.

Esther aait Pon over zijn neus.

‘Dag, Pon’, zegt ze. ‘Ik kom logeren. Leuk
hè?’

Pon hinnikt even.

Hooi: gedroogd gras.

Logeren: bij iemand gaan slapen.

Hinniken: het geluid dat een paard maakt.

‘Nou, ik zie het al’, zegt oma. ‘Pon is weer helemaal beter. Hij heeft al zijn voer opgegeten.’

Veel dieren

Binnen springt Bob tegen Esther op. De grote hond likt over haar gezicht. 'Niet zo enthousiast doen, Bob!', roept oma. 'Esther heeft zich al gewassen, hoor.'

De M&M's komen ook aanlopen: Muis, de kater, en de poezen Minoes en Moortje.

'Straks ga je maar naar de schapen en de konijnen', zegt oma. 'Nu krijg je eerst een kopje thee van me. Met een dikke boterham.'

Even later zitten ze samen aan tafel in de keuken.

'Zo', zegt oma. 'Ik ga je eens goed bekijken. Ik heb je zo lang niet gezien.' Ze ziet een meisje met bruin haar.

En een neus vol sproeten.

Ze lacht, maar haar ogen kijken droevig.

‘En?’, vraagt Esther. ‘Wat ziet u?’

‘Mmm’, zegt oma. ‘Je bent niet veel groter geworden. Maar wel ...’

‘Dikker?’, denkt Esther hardop.

‘Welnee’, zegt oma.

‘Nou, dat komt nog wel’, mompelt Esther.

Oma doet alsof ze niets hoort.

‘Je bent volwassener’, zegt oma dan. ‘Ja, dat zie ik. Dat zie ik echt.’

Sproeten: kleine vlekjes op het gezicht.

Droevig: verdrietig.

Mompelen: zacht en onduidelijk praten.